

etableret delvis kontrol og forsøgte at dreje over i højre spor. Farten var alt for høj, og i stedet for at blive på vejen, fortsatte motorcyklen ud i den tætbevoksede græsribat og væltede kurende med dem begge to under sig.

Med et underligt skævt, vildt og rasende smil dukkede Hilmar op bag styret og stirrede efter Tulle. Hun sad lidt længere tilbage i græsset og så betuttet ud, men så løftede hun hånden med et lille smil og vinkede til ham. Han var ved at falde bagover i afmagt og nåede knap nok at samle sig, før en rystende gamling var kravlet ud af bilen og mimrende kom hen og spurgte, om de var kommet noget til. „De fløj jo, de fløj jo,“ blev han ved at sige, mens Hilmar rejste sig og vikledede halstørklædet væk fra øjnene. Lam i musklerne fik han Tulle på højkant og forsikrede utålmodigt den gamle, at der ikke var sket noget. Der var ikke sket noget! De stod og så rystepeteren skumple forbi, så startede han motorcyklen, som havde pumpet et par liter benzín ud i det høje græs, fik Tulle op på bagsædet og kørte videre. Underjordisk deprimeret holdt han maskinen i andet gear, og de virrede bumpende ned til en samling småhuse bag klitterne, hvor han parkerede og hun fiskede deres madpakker frem.

Måltidet blev indtaget i halvsur tavshed. Han stirrede hele tiden på hende, som om han ventede, at der hvert øjeblik kunne komme trillende et befrugtet æg ud af hende. Men det eneste æg han så, var de tre skiver koloniens økonomi havde lagt på hans smørrebrød. Han gav hende tre sekunder til at se på havet i, så jog han hende igen op på cyklen og de kørte tilbage til hovedlandevejen uden yderligere „uheld“. Det blev efterhånden køligt, og han mærkede med voksende harme, at han både frøs og skulle tisse. Han vidste ikke, om hun havde ventet romantik på turen og spyttede ud gennem tænderne så klatten kom flyvende lige tilbage i ansigtet på ham, mens han tænkte, at han jo lige så godt kunne være krøbet på. Der var jo ingen risiko!

I den næste by, som lå ved kysten, stod han rystende i skumringen og tømte sig op ad en tjæret væg i havnens pissoir. Han følte sig død, slået ud, færdig, flad, men da han rystede af og stod og stirrede ned på sin medskyldige, kom en ny forløsende idé til ham. Han havde engang set en film. Den film handlede om mennesker. Nogle af dem var gift, en af dem skulle have et barn. Denne kvinde faldt i filmen ned af en trappe. Hun fik ikke sit barn.

Hilmar skyndte sig ud fra tjærelugten og stimedede glad hen til Tulle, der stod og hang henne ved motorcyklen. Der var noget, han ville vise hende, noget netop denne by var berømt for, noget som alle så, noget hun måtte se. Han lod hende sætte sig godt tilrette på motorcyklen og kørte i lindt tempo ud af byen. Han cirkledede en gang rundt om fyrtårnet på cementbanen, da han nåede der ud, så kobledede han motoren fra og bremsede op. Uden hastværk lod han hende lægge hovedet tilbage og stirre op ad den forsvindende bygning med prismet øverst oppe, så holdt han døren og lod hende gå først. Han fulgte omhyggeligt hendes ben og fødder, der landede på trinene og slap dem rytmisk, mens de snoede sig opad og lod sig snævre ind af spiralerne. Luften ramte dem med et blaf, da de åbnede døren og trådte ud på løbebroen rundt om glasset, og han demonstrerede beredvilligt sin viden om navigation, fyrvæsen og geografi mens han pegede hid og did og atter følte sejrsspændingen vokse og låste sig helt fast i forvisningen om, at han alligevel var på vej til at hæve sig over sin egen, selvpåførte idioti.

Øjeblikket kom, følte han, da de havde taget toogenhalv omdrejning på vejen ned. Trappen var nu så bred, at det ikke var let at få fat i noget at holde sig til, hvis man snublede. Han tog sin beslutning med usædvanlig og hurtig koldsindighed. Hilmar snublede og lod sig falde tre trin, mens han sigtede med en spændt albue mod midten af hendes ryg. Hun faldt uforsvaret med en hesteagtig prusten og tumlede over tyve trin ned, før hun blev liggende og stirrede udslukt

og alligevel – syntes han – dybt forbløffet op på ham. Han kom selv på højkant og sprang i tre rejehop med øjnene hængende ud af hovedet ned til hende, mens han udstødte en lang, falsk beklagende jamren. Hun var bevidstløs, og det venstre ben sad i en vinkel ud fra kroppen, som han aldrig havde set magen til. Han måtte beherske sig for ikke at begynde at knappe hendes tøj op og se efter, om der ikke også var sket andet, men beroligede sig med, at det måske ikke skete lige med det samme, og hvis det var sket, så kunne det jo være ligegyldigt.

Tre dage efter stod han i sit jakkesæt foran hendes seng på sygehuset og så, at benet nu var endnu mere mærkeligt. Det hang i en snor ned fra et stativ og var vældigt og hvidt og antiseptisk, og langt bag ved det skimtedes Tullens hoved der også var meget hvidt og så op på ham med verdens mindste smil. Han var ude af stand til at sige et muk, stod bare og fedtede med en buket, som han ikke vidste, hvad han skulle gøre af. Han kunne ikke læse, hvad der stod på tavlen over hendes hoved, skimtede bare, at det vist begyndte med „i“. Da han havde stået meget længe, lod han de fugtige pinseliljer glide ud af hånden og ned på hendes dyne. Det glippede i hans adamsæble. Hun fulgte ham intetst med øjnene, og han holdt hendes blik fanget gennem halvt lukkede øjne. En hånd krøb op af hans flip og gennem hans nakkehår. Han så, at hun var holdt op med at smile, men var begyndt at ryste ganske sagte, men helt tydeligt på hovedet. Så åbnede hun munden og sagde: „Du kunne jo ikke gøre for det.“